Ч. 6 Второк 11 (23) січня 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої" і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Політика принципияльна а політика практична.

Принципи або засади суть безперечно потрібні кождому чоловікови і кождий старає ся їх виробити собі, як може й уміє. Бувають всілякі засади, так як бувають і всілякі люде, але суть засади і так загальні, що кождий чоловік мусить їх придержувати ся. Засадою кождого чоловіка мусить бути н. пр. зважати на то, що для него добре, а що зле, що хосенне а що шкідливе. Під сю засаду, можна би сказати, підходять майже всї инші, коли чоловік дивить зі становища практичного. Заведім з голодним бесїду про то, що лїпше їсти, чи білий хлїб пшеничний, чи чорний, разовий, хоч би й ячмінний. З принципияльного становища треба сказати, що білий хлїб лїпший, бо він здоровший — але голодний скаже на то: менї все одно, давайте хоч би й чорного, бо я голоден. Оттак само має ся річ і в полїтицї; добре тому придержуватись принципів, хто ситий, але хто голоден, той повинен дивити ся, щоби бодай що небудь для себе роздобути, на спори о принципи лишить ся ще досить часу.

Але до чого ми то говоримо? — Ото в Соймі краєвім проявили ся рівночасно два факти, на котрі треба звернути увагу і порівнати їх з собою. На засїданю Сойму дня 17 с. м. поставив пос. ґр. Станїслав Бадені внесенє в справі рівномірного розложеня тягарів на засновуванє і удержуванє шкіл народних, а пос. Романчук — в справі зміни ординациї виборчої і збільшенє числа послів з міст. Се послїдне внесенє цікаве іменно з того взгляду, що оно захопило річ зі становища принципияльного. Коли подивимось на се внесенє зі становища практичного, то мусимо зараз зазначити, що оно робить на нас таке враженє, як коли-б було поставлене лиш на то, щоби називало ся, що й руский посол може здобути ся на якесь внесенє, та щоби можна відтак сказати: от дивіть ся, та-ж ми старали ся, ми ставили внесеня, коли-ж годі було їх перевести. З якого-ж становища було се внесенє поставлене і на якій опирало ся оно засадї? — Становище, на якім в нїм поставив ся пос. Романчук, трудно означити; оно єсть якесь нїби „національно-лїберально-демократично-радикально-консервативно-поступове". Пос. Романчук хотїв би нїби все, нїби щось, нїби нїчого, і не диво, що не вдоволив навіть тих, котрим его принципиальна полїтика пішла дуже на руки і котрі ще найбільше користали з неї. Що розширенє права виборчого стало ся нинї вже потребою, того нїхто не перечить, бо о тім подумало було вже й попередне правительство гр. Таффого, та й теперішне займає ся сею справою. Правда, що пос. Романчук мав тут на оці соймову ординацию виборчу; але він повинен був прецї й то знати, що коли змінить ся ординация виборча до Ради державної, коли взагалї буде розширене право виборче, то се чей не позістане без впливу анї на соймову ординацию виборчу, анї на наш край. — Отже яка була цїль сего внесеня, коли з гори можна предвидїти, що оно не перейде, хоч би було відослане до тої комісиї, до котрої пос. Романчук хотїв, а не перейде хоч би вже лиш для того, що Сойм наш для вдоволеня пос. Романчука не схоче прецї випереджати правительства і ставати єму на перешкодї в приготовлєнях до зміни права виборчого? Коли-ж пос. Романчук прийшов до того переконаня, що дух часу і справедливість домагають ся загального і безпосередного права голосованя, коли то навіть стало у него засадою, бо він сам сказав, що був би за тим, то чому-ж вже не держати ся тої засади. Ба, дивна річ, пос. Романчук побиває ся за розширенєм права виборчого, але его гнїває проект ґр. Таффого, котрий розтягав то право і на тих, що на погляд пос. Романчука не відчувають ще потреби до того, хоч по справедливости їм би то належало ся. Дивні-ж ті принципи у пос. Романчука! Отже длятого, що хтось н. пр. не відчуває ще потреби їсти, то не треба єму давати і права до того?!

Годї нам тут розбирати дальше внесенє пос. Романчука, его неконсеквенциї та взагалї виказувати его непридатність. Вже із сих кілька заміток видко, що принципияльна его полїтика викликала не лиш заколот серед его прихильників полїтичних, але зробила навіть в нїм самім замішанє в понятях. До чого-ж то доведе і які будуть наслїдки того? Вже тепер показало ся, що навіт між самими Русинами внесенє пос. Романчука не вдоволило нїкого — наробило хиба лиш ще більшого заколоту.

Як же зовсїм инакше виглядало внесенє пос. ґр. Станїслава Баденього. Сей посол, видко, придержуєсь практичної засади, т. є. такої, котра звертає увагу на то, що єсть тепер для народу добре і хосенне і длятого поставив внесенє, котре має на цїли зменшити народови вже тепер тягарі. Для народу все одно, хто поставить таке внесенє, чи консерватист, чи лїберал, чи демократ або хоч би й радикал, коби єму лиш стало лекше, а він за то буде єму вдячний. Про спори принципияльні народови байдуже в тій хвили, коли він потребує скорої помочи. Голодному все одно, чи єму дадуть страву в глиняний мисцї, чи на срібнім тарели, коби лиш дали попоїсти! Отсеї засади по-

---

6)

Похатник.

(Повість з американьского житя — О. Руппіюса.)

(Дальше).

Старий кивнув знов головою. — Правду кажете! — відозвав ся він. — Але все-таки будете мусїли зачинати від граня, треба насамперед подумати о завтрішнім дни, а відтак аж о тім, що буде за рік. Впрочім будете грати лиш вечером, а цїлий день лишить ся вам вільний. У мене єсть ще й другий знакомий, у котрого ви би могли в склепі працювати, коли-б він вам не потребував за то платити. Там би ви скорше вивчились анґлїйскої мови, як від десяти професорів і скорше би привикли до американьского житя. Правда, що то кождому, хто до того не привик, приходить ся трудно цїлий день працювати й учити ся, а вечером ще заробляти на кусник хлїба, то тяжше як неодному здає ся, хоч би хтось мав і найлїпшу волю; длятого й пальцем не рушу за вами, доки не зробите зі мною контракту. Я вистараю ся вам о місце в порядним домі, де будете грати на фортепянї і будете мати за то добру платню, а ви за то підіймете ся робити в тім склепі, до котрого я вас заведу, всяку роботу, так, як коли-б вам за то платили, та не відправитесь звідтам скорше, аж я вам не дам знати; будете там найдовше шість місяців. Але коли би той чоловік хотїв зробити з вами контракт на довший час і обіцяв ся вам платити, то не сьмієте на то пристати, доки аж не мине шість місяців, або доки я вам не скажу.

Гельмштедт вдивив ся старому в лице, але в сїй хвили не міг з него нїчого пізнати; не знав, що має робити з тим дивним предложенем. Шість місяців працювати за дармо! А всеж-таки не було иншого виходу, коли він мав добути собі потрібного знаня і забезпечити собі яке-таке удержанє на будучність — але який інтерес має жид в тім або що єму з того прийде? — А чи то який честний дім, де ви мене хочете дати?

— Коли я з вами роблю контракт і спускаю ся при тім лиш на ваше честне слово, то чей не буду вас туманити!

— А длячого-ж не вільно менї робити контракту за заплату, коли условія суть корисні? Прецї кождий, хто робить контракт, мусить добре розуміти кожду єго точку, на котру має приставати!

— Менї видить ся, що тота точка зовсїм ясна, а яка причина, що я єї вимагаю, то вже моє дїло. Не буду вам анї радити, анї відраджувати — пристаєте на контракт, то дайте руку на то, що єго додержите; не хочете, то я вам показав бодай свою добру волю і скажемо собі „бувайте здорові!"

Жид пристанув і вдивив ся в молодого чоловіка, як би хотїв знати, що він на то скаже.

— Згода! сказав Гельмштедт по хвили — і ось вам на то моя рука!

— То добре! — відповів жид подаючи єму руку — ходім же тепер на полїцию, а по полудни я все зорудую, що буде для вас потреба, та зайду відтак до вас до бордінґгавзу.

Частина перша.

Два двори.

Було то в половинї грудня, але в щасливих долинах межи полудневим підгірєм алеґенских і кумберляндских гір не звіяли люті зимові бурі ще анї одного листочка з дерев. „Індіяньске лїто" зі своїм темно-голубим небом спочивало лагідно понад пожовклими та почервонїлими трохи лїсами, а лиш пусті поля показували, що то вже пізна пора року. Одна із тих долин, закрита зі всїх боків рядами постепенно спадаючих горбів, вкритих лїсами, тягне ся від полудневого закруту ріки Теннесї аж до Алябами. Коли хто зайде щасливо в сї сторони, то не так скоро щезне єму з памяти сей дуже урожайний край, по котрім видко всюди слїди людского богатства. Як далеко лиш сягне око від мурованого гостинця, побачить всюди білі двори, що сьвітять ся споміж окружаючих їх зелених дерев. Всї они збудовані з каміня в італїяньскім стилю, а коло них видніють ся просторі огороди. То мешканя плянтаторів, що всї запокотом чванять ся тут

винен був держати ся й посол Романчук і ті, що підписали его внесенє. На принципіяльну політику знайде ся ще досить часу, а тепер треба держати ся практично тої засади, що зможе принести дійстний хосен народови, бо в противнім случаю нарід відверне ся від тих, що будуть єму обіцювати лиш грушки на вербі, а попри то робити в нім ще й заколот, пускаючи оклики без практичного їх значіня.

Сойм краєвий.

6. Засіданє з дня 20. січня 1894.

На сїм засїданю явив ся також Є. Екск. п. Мінїстер просьвіти, Мадейский. — На внесенє пос. Абрагамовича ухвалено збільшити комісию зелїзничу о 4 членів. — На внесенє пос. Менциньского ухвалено жалобу бувшого кондуктора доріг краєвих, Ферд. Бачиньского, на Видїл краєвий з причини виміру емеритури, приділену комісиї дороговій передати до залагодженя комісиї буджетовій.

Два предложеня правительственні з проєктами законів: що-до зорґанїзованя чинностий поліциї місцевої в Перемишли — і що-до зміни постанов цісарского патенту з 5 липня 1853 о викупнї і реґуляциї тягарів грунтових — відослано до комісиї громадскої. Справозданя Видїлу краєвого: о заряді краєвих складів публичних для збіжа і спіритусу у Львові і Кракові в 1893; о замкненю рахунків фондациї ґр. Скарбка за роки 1888, 1889 и 1890; о прелїмінари галицкого фонду пропінацийного на 1894 р. — відослано до дотичних комісий. Комісия петицийна здаючи справу з петициї Івана Гаврилова і товаришів, селян з Корчина, пов. калуского, в справі оподаткованя властями правительственними промислу домашного — внесла поручити Видїлови краєвому, щоби точно розслїдив факти піднесені в петициї і зарядив дальші урядові кроки. — Палата ухвалила внесенє комісиї петицийної без дискусиї. — Справозданє комісиї петицийної о петициї громади Винник (пов. львівский) в справі відписаня коштів лїченя Адольфа Іласевича передано Видїлови краєвому з уповажненєм до відписаня тої суми.

З черги наступило перше читанє внесеня пос. Дворского в справі викопаня ухвал соймових що-до реформи громадскої. Пос. Дворский домагав ся порученя Видїлови краєвому, щоби предложив Соймови проєкт закона громадского для міст, необнятих законом громадским 1889 р. і для місточок, а також для громад сїльских. Внесенє передано комісиї громадскій.

Опісля ухвалено збільшити комісию податкову з 7 на 11 членів і вибрано комісиї гірничу і зелїзничу; до обох війшов з Русинів пос. Охримович.

По скінченю порядку дневного, відчитано внесенє пос. Поточка, містяче в собі засади, на яких має опирати ся закон ловецкий та інтерпеляцию пос. Окуневского і товаришів в справі розвязаня гр. кат. семінариї духовної у Відни і ґенеральної у Львові.

Заповіджені Є. Е. п. Намістником у бесїдї при відкритю сесиї соймової предложеня правительственні появили ся уже в Палатї.

Перше предложенє відносить ся до переданя декотрих робіт місцевої поліциї в Перемишли установленому до того орґанови правительственному. Після проєкту закона правительственна власть має перейняти на себе стереженє безпечности осіб і їх майна, поліцию над челядю і термінаторами, так само виконуванє приписів о челяди служебній, вкінци поліцийний дозір над обичайностию публичною.

Друге предложенє правительственне відносить ся до зміни декотрих постанов ціс. патенту з дня 6 липня 1853 і закона краєвого з дня 26 цвітня 1871 о викупні і реґуляциї тягарів ґрунтових (сервітутів). З днем оголошеня проєктованого закона має устати дїяльність властий для справ викупу і реґуляциї сервітутів, що-до всїх прав, вичисленних в §§. 1 і 2 цісарского патенту з дня 5 липня 1853, котрих до того дня в комісиї краєвій для справ викупу і реґуляциї тягарів ґрунтових не зголошено, взглядно не провоковано. Спори о істнованє або неістнованє тих прав будуть тепер рішати ся сумаричним поступованєм в судах. Викупно або реґуляцию прав, згаданих у ціс. патенті, доси не зголошених, взглядно непровокованих, о скілько ті права не спірні або судовим вироком рішені, будуть переводити власти політичні на жаданє обовязаного або управненого замість властий для викупу і управильненя сервітутів. До виданя рішеня про викупно або реґуляцию буде покликанє передовсім Намісництво. Против рішеням Намісництва можна рекуровати до Мінїстерства справ внутрішних.

Перегляд політичний.

В соймі долїшно-австрийскім поставив пос. Шнайдер, антисеміт, внесенє, щоби заказати жидівского способу різаня звірят. — Селяньскі посли того-ж сойму нараджують ся тепер над проєктом зміни соймової ординациї, котрий однакож, як здає ся, не буде ухвалений, позаяк правительство лагодить проєкт закона о реформі виборчій.

В Празї замастив вчера знов хтось цісарскі орли на почтових скринках.

Після Pol. Corr. займають ся в Петербурзї дуже пильно станом недуги ґен. Гурка і евентуальним наслїдником на его посадї. Кажуть, що на его місце має бути іменований кн. Імеритиньский, однакож всї поголоски о наслїдниках Гурка суть ще не певні.

З Петербурга доносять, що правительство российске видало наказ замкнути границю на случай, наколиб з Галичини схотїли переходити туди які еміґранти.

В Сербії заносить ся мабуть на щось недоброго. Вчера приїхав там батько молодого короля, король Милян, а радикальне мінїстерство Ґруїча подало ся зараз до дімісиї, а за причину подало то, що Милян приїхав до Бїлграду. Король хотів, щоби мінїстерство подало якусь иншу причину, але оно тому спротивилось. В місті предпринято всякі міри осторожности і сконсиґновано войско.

Відозва

до всїх членів товариства „Просьвіта“.

Головний Видїл Товариства „Просьвіта“ подає отсим до прилюдної відомости всїх Вп. Членів Товариства, що на день 2 лютого 1894 р. скликує до Львова загальні збори членів Товариства „Просьвіта“ по мисли §. 23 статуту Товариства. Тогож дня о годині 8 рано відправить ся Богослуженє за упокій померших членів Товариства в церкви Успенія Пречистої Діви. О годині 10 рано розпічнуть ся наради загальних зборів членів Товариства в великій сали „Народного Дому“ з слїдуючим порядком дневним: 1) Отворенє загальних зборів через голову Товариства. 2) Справозданє з

своїм богатством з більшим вкусом, як в якій небудь иншій сторонї полудневого краю.

Може милю на бік від гостинця, а яких десять миль від ріки Теннесі стояв один з тих дворів серед вічно зеленого гаю, як перла в мосї. Доокола цїлого дому було широке підсїнє, оперте на стовпах, на котре замість вікон виходили широкі, склянні двері, заслонювані зеленими жалюзиями. Коли було війти до присїнка, то на право і лїво можна було побачити просторі, зі всякою пишнотою уладжені парльори, а з позадних дверий видко було висипане ріню подвірє, на котрім стояв великий курник з дротяної решітки, а в нїм повно всїлякого дробу. Саме тепер стояв недалеко від него осїдланий кінь, привязаний до якогось дерева.

В однім з передних парльорів сидїла на бігуновім крїслї молода, блїдава дама, а перед нею сидїв на звичайнім крісли та погойдував ся на нїм, несоромлячись якийсь мужчина, що доходив вже до трийцятки. По его одежи і рухах видко було, що він бував по великих містах на всходї.

— З вас бо дитина, Лесе! — відозвав ся він як-раз і закрив собі губи руками, бо єму хотїло ся позівати. Я вас любив, дуже любив, але все-таки не було то таке чувство, що могло би було остати ся на віки. Я ледви що вернув зі всходу, як і зараз навідав ся до вас — говорив він дальше, усьміхаючись, якось дуже погано — хиба-ж хочете ще чогось більше від мене.

Дївчина підняла великі, чорні очи до бесїдника. — Я вас знаю, Генрі, — каже она, а голос єї аж легко дрожав — я знаю, що ви наскрізь лихий чоловік, а все-ж нераз не хочу тому й вірити. Ви певно не прийшли нинї сюди задля мене, отже скажіть, за чим властиво ви сюди прийшли?

Мужчина лиш спочатку єї бесїди глянув їй в очи, але відтак вже їх уникав. Нераз схопив ся він з крісла, не знаючи ще, що має зробити, і перейшов ся двічи по комнатї. Наконець станув коло склянних дверий і обернений лицем до дверий відозвав ся: „Лесе, менї треба трохи гроший, можете менї дещо дати?“

Леся аж кинула собою, але відтак сили єї опустили і она аж вдвоє зігнулась. — У мене не ма гроший, пане Бакер — сказала она на то поволи — батько верне аж на другий тиждень, а менї ледви вистане на домашний обхід.

— Та чей у вас ще на стілько знайде ся, панно Мортон, коли я вас о то прошу! — відповів він не рушаючись з місця.

— Кажу вам, що не маю!

— Хиба-ж на домашний обхід не можете роздобути собі деинде?

— Не можу того робити, бо підуть зараз всїлякі здогади.

— Лїпші неоправдані здогади, як оправдана помовка!

Дївчиною підкинуло на крїслї, як коли-б єї гадина укусила. — Генрі — відозвалась она і встала блїда як смерть — Генрі, з вас якийсь чорт!

— Длячого зараз чорт? — сказав він і обернув ся усьміхаючись так само погано, як вперідь. — Скажіть самі, Лесе, кілько то разів ви давнїйше називали мене ангелом, а хиба-ж я тепер так змінив ся длятого, що жадаю від вас малої але конечної прислуги з любови?

— Коли-ж бо я не можу нїгде гроший роздобути, не знаю навіть, як відозватись до кого, щоби менї їх позичив.

Бакер здвигнув плечима. — Як хочете, панно Мортон! — сказав він холодно і пустив ся виходити.

Дївчина зробила на то великі очи. — Генрі! — крикнула она, коли він не довго надумуючись, отворив двері.

— Панна Мортон? — відповів він на то обернувшись трохи. Она з великим страхом споглянула на его студене як лїд лице, а відтак спустила головку та пішла поволи до елеґантного бюрка, що стояло під стїною і виймила звідтам срібну портмонетку та поставила на верхи. Навіть і не подивила ся на Бакера, лиш показала рукою на бюрко, а сама припала на крісло і закрила собі лице обома руками. Бакер вернув ся до комнати і замкнув двері.— Прошу вас, Лесе, не робіть комедій; я не хочу вимушувати від вас гроший, дайте їх менї самі по добрій воли. Я вам прецї анї не грозив, анї не сказав нїякого поганого слова, зважте на то, Лесе, що я вас лиш просив. Ходіть же й дайте менї самі, так, як пристало на добрих приятелїв, якими ми доси були.

Дївчина стрясла ся від плачу, котрий в собі душила. — Возьміть собі, там лежать — сказала она наконець поволи — але хоч ще мене не убийте.

Бакер видивив ся на ню через хвильку остро, здвигнув плечима, а відтак виймив гро-

діяльности Товариства за роки 1892 і 1893. Справоздавець др. Кость Левіцкий. 3) Справоздане комісиї контрольної. Справоздавець проф. Ізидор Громницкий. 4) Вибір Головного Виділу Товариства. 4) Вибір голови Товариства. 6) Вибір комісиї контрольної. 7) Приняте нових членів почетних: Справоздавець посол Олександер Барвінський. 8) Реґулямін для Читалень „Просьвіти". Справоздавець др. Кость Левіцкой. 9) Уповажненє Головного Виділу Товариства до евентуального ужитя фонду зелізного на покрите коштів виданя карти Руси. Справоздавець проф. Іларий Огоновский. 10) Уповажненє Головного Виділу Товариства до принятя другого урядника Товариства. Справоздавець проф. Григорий Врецьона. 11) Внески членів.

Вечером тогож дня відбуде ся при ласкавій участи товариства „Львівский Боян" в великій сали „Народного Дому" декламацийно-музикальний вечер в память 25-літних роковин заложеня товариства „Просьвіта".

Дня 1 лютого 1894 р. о годині 7 вечером відбудуть ся в комнаті Товариства „Просьвіта" у Львові (при улици Вірменьскій ч. 2) передвиборчі загальні збори членів Товариства „Просьвіта".

Дорогі Братя Краяни! Подаючи сю оповістку до Вашої відомости Головний Виділ Товариства „Просьвіта" запрошує всїх Вп. членів Товариства „Просьвіта" до численної участи в сих загальних зборах.

З роком 1893 минуло чверь століття від часу заложеня Товариства „Просьвіта". Належить нам прото оглянутись за минувшою діяльностию нашого Товариства та предметово розважити, як дальше ділати треба, щоби, наша праця приносила що-раз то більше хісна для народу руского на поли просьвітно-економічнім. Мале колись Товариство „Просьвіта" зростає силою відроженя народного та самосьвідомостию духа між людом — з кождим днем більше!

Спільною дружною порадою маємо станути, Дорогі Братя, іменем нашого руского народу перед двайцятьпять-літною роботою та висказати свою волю про дальшу роботу у великім ділі просьвіти народної. Серед нинїшних невідрадних часів в житю народу руского треба нам одушевлятись житєм рідного народу, що не зважаючи на всякі злиднї — певним ходом іде у перед, бажаючи добра духового і матеріяльного на питомій основі! Тому хто може, най ласкаво прибуде з щирим і добрим словом на Загальні Збори Товариства „Просьвіта" до Львова на день 2 лютого 1894 року.

За Головний Виділ Товариства „Просьвіта" у Львові дня 16 січня 1894 року. Др. *Омелян Огоновский*, голова Товариства „Просьвіта". Др. *Кость Левіцкий*, член головного Виділу Товариства „Просьвіта".

Новинки.

Львів дня 22 січня.

— **Відзначенє.** Бурмістр Жовкви, Евген Розвадовский, одержав за свою хосенну службу хрест кавалєрский ордеру Франц Йосифа.

— **З кругів адвокатских.** Др. Дион. Ямпольский, адвокат в Угнові, переносить ся до Рави руской. Др. Кароль Швайцар, адвокат в Товмачи, переселює ся до Бурштина; а др. Маєр Лец, адвокат у Сереті на Буковині до Скалата.

— **З унїверситету.** Яків Невестюк, родом з Городенки в Галичинї, одержав у краківскім Унїверситеті степень доктора всїх наук лїкарских.

— **Зміна властителїв.** Маєтність Криве, в повіті лїскім, перейшла на власність пп. Адама і Стефанії з Володків де Ляво.

— **Нова зелізниця.** Концесіонарі зелїзницї льокальної Львів - Янів предложили Мінїстерству торговлї подрібний проект будови тої-ж зелїзницї, виготовлений інжінером Фляшлем до апробати і надіють ся ще в сїм роцї приступити до будови. Зелїзниця буде 22 кільометрів довга і буде получена бічними шляхами з деякими більшими фабриками у Львові і з головними двірцями.

— **Ювилей дзвонів.** Сего року минає 1500 лїт від часу, як перший раз з веж церковних віздівали ся дзвони. Перші християне зовсїм не уживали дзвонів. На богослуженя скликували людий слуги голосним кликом, калатавками або молотками, которими пукали в двері і вікна хат християньских; так як тепер жиди. Перший дзвін відозвав ся тому 1500 лїт на вежи церкви в Нолї в Кампанії. Па думку завести дзвони впав епископ Павлин, а до дзвонів взяв собі — як каже леґенда — взорець з цвітів, званих тепер дзвониками і конвалїями. Заким заведено дзвони, минуло ще кілька столїть, аж папа Савиніян узнав їх потрібними і в р. 590 завів по всїх церквах римских. І єму першому дзвонили дзвони на похоронах.

— **З жалю за сином.** В Перемишли помер презес галицкого товариства технїків нафтових, Антін Блажовский. Смерть его так тяжко вразила стареньку матїр, що в кілька годин по смерти сина і сама померла. Похорони матери і сина відбули ся разом при великій участи публики.

— **Зухвалі злодії в Стрию.** Недавно увязнила полїция стрийска двох злодіїв, Мошка Штайна і Ізера Лїпмана. Коли їх заведено до вязницї, они відважили ся сказати, що за три днї утечуть. Длятого пильновано дуже тих обох пташків, а мимо того їх товариші „зі сьвіта", злодії, подавали їм через вікна долота, штаби, молотки і т. п., щоби помогти їм виломити ся. З ними сидів разом оден селянин. Коли его випущено з вязницї, він дав знати дозорцеви, на що в казни заносить ся. І справдї найдено в сїнниках Лїпмана і Штайна молотки, долота і т. п. З обави, щоби они не утекли, полїция дістала приказ перевести злодіїв до окружного суду. Тодї проворні жидки звели бійку; а коли їх закули в кайдани, они якось розкули їх. Словом, клопіт має стрийска полїция з ними.

— **На давний лад,** що остав ся ще з поганьских часів, обходять ся румуньскі парубки з дївчатами. Коли котрому подобає ся дївчина, він краде еї і утїкає. Звістно, не всї так роблять, але звичай рабованя дївчат загально там знаний і нїхто єму дуже не дивує ся. Недавно в румуньскій місцевости Печка на Угорщинї бавила ся молодїж танцями через цїлу ніч. Над раном завважали люди, що нема трех дївчат, але небавом замітили, що нема і трох парубків. Усї зрозуміли зараз, як і що стало ся. Парубки утекли з дївчатами — і тепер глядає їх жандармерия.

— **З Трускавця** пишуть нам: В копальни спілки трускавецкої на Помірках коло Трускавця, котру тепер арендує Лїберман з Дрогобича, працювало дня 16 с. м. три робітники: Федьо Мороз, Артимко Хома і Яким Виклюк. Они отворили старий закіп і звідтам ударили на них ґази так, що відразу їх заголомшили. Федьо Мороз утїкаючи перед ґазами вийшов на висший хідник і мабуть одурений упав в закіп, пробив своїм тягаром поміст у закопі і впав у воду, де й утопив ся. Оставив бідну вдову і двоє дїтий. Других двох робітників виратовано. При ратованю відзначив ся особливо робітник Михайло Червиньский, котрий не зважаючи на своє житє, витяг Хому і Виклюка з хідників, наповнених ґазами.

— **Також спосіб.** В однім місточку американьскім в державі Мічиґан ширить ся дуже пропасниця. Майже цїле місто хоре, а кождому недужому записує лїкар хінїну. Щоби „щось" конче зробити для хорих міщан, бурмістр каже що кілька годин дзвонити у всї дзвони на те, щоби люди знали, коли заживати лїкарство. Дзвонять — треба зажити порошок; дзвонять знову — треба зажити другий порошок. Нїхто не помилить ся, нїхто не забуде ся і єсть надія, що при помочи дзвонів пропасниця щезне небавом з міста.

Штука, наука і лїтература.

— **„Зорі" ч. І. з 1894 р.** відзначає ся гарним виглядом і добірним змістом. Заголовний рисунок А. Сластьона дуже гарний; образ Трутовского: „Шевченко з бандурою над Днїпром" вражає дуже мило. З письменників виступили у тім числї М. Старицкий, В. Чайченко, О. Я. Кониский, Ом. Огоновский, Л. Глїбів, С. Руданьский і инші. Самі ті імена суть порукою за добрий зміст першого числа „Зорі". Обем сеї часописи збільшено на три аркуші, хоч передплата осталась та сама. Галичани повинні помогти сїй единій у нас часописи для родин. „Зоря" повинна мати у нас тисячі передплатників, а не сотки, як доси.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Білград. 22. січня. Вчера о пів до 2 год. пополудни приїхав тут кор. Милян. На двірци повитав его молодий король і поцїлував его сердечно. В містї спокій. Король конферував вчера з Авакумовичем, Рибарачом, Ґарашанином і другими видними полїтиками. Засїдане скупштини на жадане короля відрочено.

ші з портмонетки, розложив кождий банкнот, перечислив і сховав опісля гроші до свого записника. — Дякую вам тимчасом, Лесе! — сказав він і вийшов з комнати. Коли відвязував коня на подвірю, надійшов з тої сторони підсїня, на котру виходили, з того парльору, з котрого як-раз вийшов Бакер, позаслонювані жалюзиями склянні двері, старий похатник, що ніс на плечах свою скринку і аж угинав ся під нею. Він і не оглядав ся, лиш ішов простісенько до муриньских хат, що стояли на кілька сот кроків від двора. — —

Пів милї дальше, в сторонї як гори, але близше до ріки, стояв другий двір, котрий ледви дахом виглядав споміж дубини, що росла долом горба довкола. Від тої дубини пішла й назва двора: Оклї. Ледви яких сто кроків поза двором, там, де сходило ся в долину до чистенької як сльоза бистрицї, стояли хати муринів, маленьке сїльце, розкинене по спадах горба, а кожда хата з огородом та обійстєм, обгородженим плотом, де лазили свинї та уганяли часто й цїлі стада дробу. Чужому, що деколи зайшов сюди, впадали тут в очи передовсїм великий порядок і чистота, яку видко було на кождім місци. Малї хати, хоч збудовані з необтесаних трамів, мали чистенькі як зеркала вікна, декуди ще й з заслонами, а по декотрих хатах вили ся аж попід дах якісь вічно зелені ростини; огорожа була старанно удержана, а коли було заглянути до якої хати через отворені двері, то можна було побачити в нїй чистеньку постіль, а навіть чисто удержані, хоч вже старі килимки на земли.

Вже було добре смеркло ся, коли споміж муриньских хат виїхав на кони якийсь рослий і поважний мужчина та доїзджав до двора. Коли підїхав до задного бічного крила, де містила ся кухня, пральня і комора, здержав коня і став за чимсь за хатою дуже остро заглядати. — Хто там? — крикнув він по хвили. Якийсь молодий, рослий мурин підійшов до него. — То я, пане Еліот — каже він і здоймив шапку — то я, Цезар!

— То ти? Ну, як стоїть дїло? Чи ти вже з Сарою порозумів ся. Я того, бачиш, не люблю, щоби менї тут хтось по ночах лазив коло хати. Зробіть вже раз з собою конець, я тогди умовлю ся з твоїм паном, щоби він тебе менї відступив, а тогди можете обоє перейти на своє ґаздівство.

— Вибачте пане, не гнївайтесь на мене, але Сара вже вісїм днїв як не показує ся, та я не міг з нею поговорити.

— Так? То ви перед тим ще не були порозуміли ся з собою?

— Я то лиш так собі укладав в своїй голові, пане!

— Ну, з лаженя по ночах не буде нїчого, треба раз тому конець зробити. Іди-ж тепер домів, я сам поговорю з дївчиною, а завтра вечером нехай она вже тобі сама скаже, як думає.

— Спасибі' вам пане! — сказав мурин та перескочив через пліт і щез в темноті. Еліот заїхав опісля перед стайню, де якийсь мурин відобрав від него коня, а він зайшов відтак у хату.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає **Адам Креховецкий.**

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові
улиця Кароля Людвика число 9, приймає
абонамент на всї дневники по цїнах оригінальних.

С. Кельсен у Відни

поручає

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненєм. — Збірники на воду. — Комплетні уряджeня купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙГЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане висилає ся катальоґи.

4

ГАЛИЦКИЙ
КРЕДИТОВИЙ БАНК
принимає вкладки на
КНИЖОЧКИ
і опроцентовує їх по
4½% на рік.

Власного виробу
колдри
по 4, 5, 6, 7, 8 до 14 злр.
Колдри атласові
шовкові по 15, 18, 20 злр. і висше.
Колдри на овечій вовнї
без конкуренції найдешевше
поручає
Йосиф Шустер
Львів,
ул. Коперніка ч. 7. 8

Не жарт
анї обмана, але чиста сьвята правда
Лиш 3 злр. 50 кр.
Кишонковий годинник-Remontoir
з ґаранцією, дуже добрий і докладно ідучий, з вскавівкою на секунди, в найлїпшій красно оздобленій нїкльовій коперті, котрий заступає всякий инший срібний і золотий годинник. Кождий, хто замовляє такий годинник, одержує з годинником
слїдуючі предмети даром
1 прегарний ланцушок до годинника, 1 чудна привіска, 1 перстень з камінями, 1 пару красних кульчиків, 1 красний сцизоричок з виклювачем — **Нїхто нехай не сумнїває ся**, бо повтаряю, що то не є жарт або обмана, але чиста сьвята правда, і звертаю кождому гроші, кого-би ті годинники невдоволили. Кождий проте нехай поспішає, як довго малий засібъ вистарчить, і замовляє тоті знамениті годинники. Посилка відбуває ся за послїплатою через
Apfel's Taschen-Uhren-Versendung,
Wien. Stadt. Wolfengasse 1 N 16

ВІДЕНЬСКА ФАБРИКА АМАЛІЇ

поручає

найновійше патентоване начинє кухонне з внї ґальванїчно нїкльоване, у внутрі повлечене чистою і дуже тревалою емалїєю.

До набутя у Івана Шумана у Львові

площа Бернардиньска і у всїхъ більших торговлях зелїза.

Поручає ся
торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.